

Anh hưởng tốt đẹp của Công Giáo

Theo số liệu của Tòa án nhân dân tối cao, những năm 1977-1982, mỗi năm trung bình cả nước có 5.672 vụ ly hôn. Nhưng đến năm 1991 tăng lên 22.049 vụ. Năm 1994 tăng lên 34.376 vụ. Năm 1995 là 35.684 vụ. Như vậy mỗi năm số vụ ly hôn đã tăng từ 10-12%. Tại Hà Nội, năm 2005 có 4.100 vụ ra tòa ly dị. 6 tháng đầu năm 2006 có 2.068 đôi ly hôn. Vậy mà tại làng Trung Thành (xã Hải Vân, Nam Định) nơi có 6.000 giáo dân sinh sống suốt 8 năm (1982-2000) chỉ có 2 cặp bỏ nhau. Ở xứ Hạ Hồi (Thanh Trì, Hà Nội) có 1.500 nhân danh Công giáo nhưng từ năm 1945 đến nay chỉ có 2 đôi ly thân. Điều này là quý giá và hấp dẫn của hôn nhân Công giáo.

Các gia đình Công giáo được dạy dỗ phải yêu thương nhau nên tình trạng đạo đức ở các thành viên tương đối tốt. Không có tình trạng con cái ngược đãi cha mẹ, hay cha mẹ ruồng bỏ con cái. Nếu có xích mích, bất hòa thì cả cộng đồng sẽ đến khuyên bảo và tìm cách giúp đỡ vì mọi người coi đó là nhiệm vụ của mình. Các chức sắc khi thấy trong cộng đồng có nguy cơ tội phạm cũng lập tức cảnh báo, ngăn chặn như việc uống rượu ở Tây Nguyên hay nạn nghiện ma túy ngày nay. Hồng y Phạm Đình Tụng, trong Thư chung ngày 22-10-1996 đã mời gọi:

"Tôi khẩn thiết kêu gọi mọi người hãy chung tay, góp sức chặn đứng và tẩy sạch tệ nạn này ra khỏi gia đình và làng xóm chúng ta. Tôi đề nghị các Cha rao giảng về tác hại của tệ nạn này để mọi người hiểu rõ. Mỗi xứ họ cần có kế hoạch điều tra và phát hiện kịp thời số người nghiện hút. Các bậc cha mẹ phải thường xuyên theo dõi con em, không để chúng đi lại những nơi có nguy cơ bị lôi cuốn hay giao tiếp với những con nghiện. Đối với những người đã trót nghiện, chúng ta hãy lấy tinh thần bác ái khuyên bảo và làm mọi cách giúp đỡ họ cai nghiện càng sớm càng tốt, nếu không bệnh của họ sẽ lây sang người khác một cách nhanh chóng như vết dầu loang".

Được hấp thụ giáo lý Công giáo, mà nhiều tín hữu có lối sống khiến người ngoại đạo cảm phục. Bác sĩ Trần Hữu Ngoạn- Giám đốc trại phong Quy Hòa, người đã chứng minh rằng, bệnh phong cùi không lây trực tiếp khi tiếp xúc, giúp xóa đi mặc cảm của cả người bệnh và cộng đồng lúc gặp gỡ với nhau.

Ông được đề nghị làm hồ sơ để được phong anh hùng lao động và nhận giải Ghandi với số tiền khá lớn, nhưng ông từ chối vì cho rằng, mình là Giám đốc, lại là đảng viên nên phục vụ là trách nhiệm, trong khi đó các nữ tu dòng Phaolô ở trại không lương, mà họ còn tận tụy hơn ông, nên họ xứng đáng được khen thưởng hơn ông.

Ông nói: *"Họ chấp nhận cuộc sống khổ hạnh, tự nguyện làm những việc thiện một cách âm thầm để phục vụ những người bất hạnh. Họ không muốn những lời ngợi ca tụng. Cuộc sống của họ tuân theo một nguyên tắc thật đơn giản: bàn tay trái không được biết việc làm của bàn tay phải và ngược lại. Nhiều tấm gương của các nữ tu này được bệnh nhân truyền tụng. Họ kể về soeur Charles Antoine, nguyên là Giám đốc trại có lần đến thăm nơi ăn ở của bệnh nhân, thấy hố xí tắc mà không ai dám dọn. Bà liền thọc tay xuống và moi lên những mảnh giẻ mà họ đã vô ý vứt xuống".*

Sau khi nghỉ hưu, bác sĩ Ngoạn do cảm phục lối sống của các nữ tu mà đã âm thầm trở lại đạo vào năm 2012. Cũng theo giáo huấn của đạo nên người Công giáo cũng có cách ứng xử khác với những người bình thường. Trường hợp Nam Phương hoàng hậu là một ví dụ. Bà đã sinh cho vua Bảo Đại 5 người con nhưng vua quen kiểu sống đế vương phóng túng nên vẫn đi lại với những người phụ nữ khác. Bà sống ly thân với cựu vua nhưng vẫn luôn quan tâm đến nhà vua. Bà viết thư cho cô Lý Lệ Hà- một hoa khôi xứ Bắc đang chung

sống với vua với lời lẽ rất tôn trọng chứ không hề ghen tuông. Thư viết: "*Chị ở xa Đức Cựu hoàng hàng mấy vạn dặm trường, nhưng chị biết em hết sức chăm sóc Cựu hoàng để ở Hồng Kông. Chị cầu mong lịch sử mai đây không buông Cựu hoàng. Đức Từ cung Thái hậu và chị trọn kiếp nhớ thương em*".

Có lẽ cảm kích về hành động này của Nam Phương Hoàng hậu mà về cuối đời, Bảo Đại đã gia nhập đạo Công giáo với tên thánh là Jean Robert.

Do hôn nhân và gia đình Công giáo có những ưu thế là bền vững trong khi hôn nhân, gia đình bên ngoài xã hội mỏng giòn dễ vỡ nên có một xu hướng là không ít gia đình bên ngoài Công giáo tìm kiếm người Công giáo để kết hôn mặc dù thủ tục để kết hôn với người có đạo khá phiền hà và mất nhiều thời gian phải kiên trì như học hỏi về đạo (lớp tân tòng), học về giáo lý hôn nhân và gia đình (lớp chuẩn bị kết hôn). Đây là chưa kể đến sự phản đối của gia đình những người trở lại. Giáo sư Nguyễn Khắc Dương, xuất thân từ dòng dõi Nho gia ở Nghệ Tĩnh, đã kể lại việc mình sau khi gia nhập đạo về quê năm 1948 như sau:

" *Vừa trông thấy tôi, bà gần như chồm tới và gần như ngã quỵ ôm lấy chân tôi khóc nức nở mà than rằng: Cháu ơi, cô hỏi cháu, cha ông cháu có tội tình chi, mà cháu cúi đầu cho họ dội nước để rửa sạch tội Tổ tông. Thật là nhục mạ đến tổ tiên họ Nguyễn Khắc nhà ta. Chớ cái tội cháu bỏ đạo ông bà, không thờ cúng tổ tiên, thì nói thật, lấy cát chà, dao cạo cũng không sạch, nói gì đến dội nước*".

[[Sự kiện đáng tiếc này là do không hiểu về Công giáo, hoặc bị ảnh hưởng của những kẻ ganh tị với Công giáo, vì thua kém, hèn hạ, bịa chuyện nói nhiều điều giả dối để đánh phá Công giáo. Ví dụ: tà quyền Cộng sản, nhóm Giao điểm... Thực tế, người Công giáo tôn thờ Thiên Chúa và được dạy phải yêu thương cả kẻ thù, thì không có lý nào người Công giáo chửi bới Ông Bà, Cha Mẹ. Trong Mười Điều Răn của Đạo Chúa, thì ba điều răn đầu dành cho Thiên Chúa. Điều răn thứ tư là thảo kính cha mẹ. Người Công giáo được dạy phải tôn kính, chăm sóc chu đáo và cầu nguyện cho Ông Bà, Cha Mẹ hằng ngày, dù Ông Bà Cha Mẹ còn sống hay đã qua đời, vì điều này làm đẹp lòng Thiên Chúa.]]

Một trường hợp khác mà Giám mục Allys ở Huế đã kể lại, đó là sự phản ứng của gia đình cô Nguyễn Thị Ngọc năm 1916.

Ông viết: "*Khó mà tưởng tượng được sự tức giận của người cha và sự đau khổ của bà mẹ, khi biết rằng con mình đã bỏ trốn. Họ liền cùng với bạn bè đi tìm con. Trong nhiều ngày, họ chạy hỏi nơi này nơi khác và nhất là rình quanh các tu viện mà họ nghi là có con mình đang lẩn trốn. Cuối cùng, họ được thư của Nguyễn Thị Ngọc cho biết mình đang ở trong dòng kín Huế và sẽ không ra khỏi đó cho đến khi thành Kitô hữu... Trước lời tuyên bố đó, bà mẹ nổi giận, gào thét và đe dọa khi thấy con mình không lay chuyển, bà chồm tới, nắm lấy tóc con lôi ra khỏi nhà khách của đan viện. Để chống lại, Nguyễn Thị Ngọc liền nằm xuống đất và làm cho tất cả mọi nỗ lực của người mẹ nóng giận trở thành vô ích*".

[[Được gia nhập hàng ngũ con cái của Thiên Chúa là một đại ân huệ, mà chỉ người nhận đại ân huệ của Thiên Chúa mới hiểu. Thật là sai lầm khi lấy trí khôn hạn hẹp của phàm nhân để phê phán việc làm của Thiên Chúa Toàn Năng. Phàm nhân phê phán việc làm của Thiên Chúa, thì cũng gần giống như một kẻ lấy một cái vỏ sò, và muốn chứa tất cả nước của đại dương. Có kẻ khi thấy cuộc đời không xảy ra theo ý hãnh muốn, thì nói rằng không có Thiên Chúa, hoặc trách tại sao Ngài không làm theo trí óc ngu xuẩn của hãnh!!]]

Số liệu của giáo hội Công giáo cho biết, năm 2006, cả nước có 147.716 người gia nhập đạo thì có 31.576 người lớn xin gia nhập đạo để kết hôn với người Công giáo, chiếm 1/5. Năm 2000 có 30.096 người lớn rửa tội thì đến năm 2010 số xin nhập đạo là 42.272 người. Tại các giáo xứ, nhất là các nhà thờ ở thành phố, do lượng người di dân đi học tập, công tác, lao động từ nông thôn về đông nên liên tục phải mở các lớp tân tòng và số thanh niên theo học rất đông.

Hà Nội, tháng 9-2015

TS. Phạm Huy Thông

** Chữ màu xanh là do **Vô Danh Khách** thêm vào đề người ngoài Công giáo dễ hiểu.*